

INSPREKEN NAMIRO/BENEGORA OPINIERAAD WOENSDRECHT – 26 JANUARI 2021

De gezamenlijke milieuverenigingen hebben u overladen met informatie.

Het is wat ons betreft het verhaal van vele jaren politiek onvermogen.

Wat valt daar nog aan toe te voegen?

Ik ga het toch proberen en citeer vrijelijk uit het boekje van Leo Lamers uit 2016 getiteld:

DE KOOL EN DE GEIT en het Nederlandse MESTBELEID.

Met als ondertitel: Waarom het wensdenkende mestbeleid niet werkt.

Al een halve eeuw kampt Nederland, als gevolg van te veel vee, met een mestoverschot en andere milieuproblemen. Dat was natuurlijk te vermijden geweest als Nederland, net als Duitsland en Denemarken, de groei van de veestapel tijdig had gestopt.

Een andere logische oplossing zou zijn geweest, krimp van de veestapel. Maar ook dat deed Nederland niet, integendeel, de veehouderijsector en veehouderijgezinde politieke partijen droomden zelfs nog over verdere groei van de veestapel. Hun oplossing is het verwerken van mest. Immers als je de mest laat verdwijnen, wat is dan nog het probleem?

De 'verdwintruc' van de mestverwerking wil al 50 jaar maar niet werken, ondanks eindeloos proberen en innoveren ten koste van veel belastinggeld. Het blijft dweilen met de kraan open.

Een ander type 'verdwintruc', een frauduleuze, werkt ondertussen al jaren prima: In met name Zuid- en Oost Nederland is ongeveer een kwart van de mest zoek. Op papier wordt ze verwerkt en geëxporteerd, maar in werkelijkheid wordt meer uitgereden dan toegestaan.

Al rond 1970 werden signalen dat er een mestoverschot aan het ontstaan was, politiek genegeerd en in de doofpot gestopt. De politiek gaat sindsdien steeds mee in de sussende beloften en wensdenkende oplossingen van de landbouworganisaties.

Dankzij de eisen van de Europese Unie, op grond van de Nitraatrichtlijn, zijn veestapel en mestprobleem niet nóg groter dan ze al zijn. Het roer gaat dan wel om zou je denken maar in plaats van de verantwoordelijkheid te nemen, gingen politiek en landbouwsector gezamenlijk lobbyen om de Europese regels op te rekken.

De Duitsers waren zo slim om de varkens voor de bratwurst in NL te laten produceren. Het overgrote deel van de stront mogen we houden.

Nederland maakte de keus de wereldmarkt op te gaan en wilde, en moest daarom ook, groeien, groeien, groeien. 'Eeuwige' groei, de techniek zou het wel mogelijk maken.

We weten inmiddels wel beter: naast het (grond)waterprobleem zijn er veel meer problemen: stikstof uit ammoniak, stank, gezondheidsproblemen, afname biodiversiteit, falende techniek, landschapspijn, fraude, 'niks aan de hand' vergunningen etc.

De eerste signalen stammen dus al uit 1970. We zullen u niet vermoeien met de waarschuwingen sindsdien, zoals bijvoorbeeld van de ministers Veerman en Brinkhorst, van Raboman Herman Wijffels, talloze wetenschappers en niet te vergeten de milieuclubs.

We hebben het allemaal geweten, al heel lang. Allemaal, regering, banken, provincies, gemeenten, consumenten en zeker ook de boeren. Die zijn nu boos, terecht hoor, ze komen om in de regels, maar ze trekken nu wel een erg grote broek aan. Ze zaten immers al die jaren wel aan tafel en als je dweilt met de kraan open, krijg je geen oplossing maar regels.

Gelukkig is er inmiddels voor een structurele aanpak het Remkes advies 'Niet alles kan overal'. Nu nog een goede politieke vertaling, de tot nu genomen maatregelen schieten nog schromelijk te kort en zo ongeveer iedereen is boos. De boeren, de burgers en zeker ook de buitenlui.

Een lang verhaal dat met de politiek begon en ook weer met de politiek eindigt. Vanavond met u, de gemeenteraad van Woensdrecht.

Natuurlijk komt er een planMER. Daar kunt u op wachten en dan constateren dat onze polders, of die van de burens, misschien wel een prachtig zoekgebied zijn voor mestfabrieken. De afvalputten van Brabant. En denk nou niet dat West-Brabant te ver is voor Oost-Brabant. Het is een hele lucratieve handel en in Brabant alleen al ligt 500 miljoen subsidie klaar. Belastinggeld, ons geld voor de nadelen van het verdienmodel van enkele ondernemers. Stelt u zich eens voor wat het aantal transporten betekent voor de infrastructuur in het buitengebied en wat een overwegend Zuidwestelijke wind betekent. Want u weet het, mestfabrieken stinken, alleen op papier niet!

Maar u kunt, in plaats van wachten op de uitkomsten van het planMER, ook een stevige piketpaal slaan. En dat is precies wat wij van u vragen: Sla die stevige piketpaal, kies voor de belangen van burgers en buitenlui, de natuur en de dieren. En indirect ook voor de belangen van de boer. Laat de statenleden en Gedeputeerde Staten weten dat we geen mestfabrieken willen en overtuig ze van de noodzaak van een fundamenteel ander beleid. Voor de korte termijn:

Nieuwe mestfabrieken alleen op een industrieterrein met zware milieucategorie

Korte en lange termijn:

Verwerking van dagverse mest op het bedrijf zelf

Minder dieren

Stimuleren grondgebonden bedrijven, dan blijft eigen stront op eigen grond

En ondertussen, wat gebeurt er zoal in Noord-Brabant:

Mogelijk komt er toch een piekbelaster naast natuurgebied de Kampina. Raad van State houdt het niet tegen, door de nieuwe *'intern salderen optie'* is de eerdere rechterlijke uitspraak achterhaald. Mogelijk komen de 19.000 varkens er nu toch. Gaan we die straks weer uitkopen?

Voordat alle wetgeving rond de stikstofproblematiek goed geregeld is, duurt het nog wel even vrezen wij. Misschien is het goed meteen ook te pleiten voor een drukventiel in de Natuurbeschermingswet. Dan kan RvS dat gebruiken bij dit soort onzingevalen.

Tot slot:

De Agro-sector wordt stevig gesubsidieerd en er worden ook miljoenen subsidie gestoken in natuurherstel, met wat voor verdienmodel zijn we dan eigenlijk bezig?

Maaaaaaaar, ondertussen is het prachtig dat het grenspark met de HELVEX-LIFE miljoenen een aantal succesjes geboekt heeft.

Nota bene: De Oehoe is terug, fantastisch.

Dank voor uw aandacht en een goede discussie gewenst,

Bert Zwiers, Secretaris